

СЕРПЕНЬ
2022

Stella Maris

ПІДТРИМУЄ МОРЯКІВ ТА РИБАЛОК В УСЬОМУ СВІТІ

В номері

Порт Фокус

Тауранґа,
Нова Зеландія

Неділя в морі

З о.Піо Ідову

Святі Герої

Двобій між Блаженним Августином
і цнотливістю

Вивчення Віри

Логіка Успіння

Стелла Маріс (Морський Апостолят) – це католицька благодійна організація, що підтримує моряків у всьому світі.

Ми надаємо практичну та пасторальну підтримку всім морякам, незалежно від національності, віри або раси. Наші портові капелани і волонтери відвідують судна, вітають моряків, пропонують благодійну допомогу та консультації, практичну допомогу, догляд і дружбу.

Стелла Маріс є найбільшою мережею в світі з відвідування суден, яка працює в 339 портах з 227 портовими капеланами по всьому світу.

Ми можемо продовжувати свою працю лише завдяки щедрим пожертвам наших прихильників та волонтерів.

Підтримати Стелла Маріс пожертвою можна на сайті: www.apostleshipofthesea.org.uk/ways-donate

Морський Апостолят 39 Площа Екклстона
Лондон, SW1V 1BX

Тел: +44 020 7901 1931

Електронна пошта:

info@apostleshipofthesea.org.uk

[facebook.com/AoS.GB](https://www.facebook.com/AoS.GB)

www.apostleshipofthesea.org.uk

Зареєстрована благодійна організація в Англії та Уельсі № 1069833
Зареєстрована благодійна організація в Шотландії номер SC043085
Реєстраційний номер компанії 3320318

Images: Pg 2, 3, 10 and back cover courtesy of Stella Maris.
Front Cover, Pg 4-9, courtesy of iStockphoto.
Pg 6, 10-11 Courtesy of Fr Lawrence Lew OP

**БЕЗКОШТОВНИЙ
ДОДАТОК
ШУКАЙТЕ 'SEA PRAYER'
В МАГАЗИНІ ДОДАТКІВ**

Sea Prayer

Download on the
App Store

Download from
Google Play

Стелла Маріс надає морякам практичну та інформаційну підтримку і уважного співрозмовника

ТАУРАНґА, НОВА ЗЕЛАНДІЯ

Порт Тауранґа розташований на східному узбережжі Північного острова Нової Зеландії в природній гавані гори Маунгануї. Перше використання гавані як порту почалося в 1860-х роках і було офіційно засновано урядом у 1873 році.

Цей район з його широкими піщаними пляжами та хвилями, що мчать з Тихого океану, дуже популярний серед серфінгістів та серед тих, хто шукає ідеальне місце для сімейного відпочинку.

Місцеві визначні пам'ятки та торгові об'єкти роблять його дуже затребуваним серед туристів на круїзних суднах.

Порт Тауранґа є найбільшим портом Нової Зеландії як за загальним обсягом вантажів, так і з точки зору пропускної здатності контейнерів. Нам пощастило мати тут автомобільне та залізничне сполучення з основними транспортними вузлами Північного острова.

Вхід до західної частини гавані охороняє гора Маунгануї, ніби стоячи на варті. Там є одинадцять причалів для балкерів (деревина, вугілля, корм для тварин, зерно, добрива тощо) і один причал для танкерів. Це причали гори Маунгануї.

У порту є чотири масивні мобільні крани, які допомагають з завантаженням та розвантаженням.

На східній стороні гавані, відомої як Sulphur Point (Сірчаний пункт), є 3 контейнерні причали. Контейнерний термінал обслуговують 9 контейнерних кранів Liebherr і 53 транспортні перевізники, а річна пропускна здатність перевищує 1,2 мільйона TEU

(двадцятифутовий еквівалент). Для рефрижераторних контейнерів передбачено майже 1000 точок живлення.

Соціальне забезпечення моряків у порту розпочалося з 1950-х років, коли християнські сім'ї, стурбовані благополуччям моряків, почали запрошувати їх на прогулянки місцевими районами, пригощали їх вечерєю і навіть надавали притулок на ніч.

У наступні десятиліття значно поповнилася низка християнських організацій моряків: "The Mission to Seafarers", "The Galilee Mission", "The Apostleship of the Sea". В результаті почалося використання кількох різних приміщень і питань соціального забезпечення частково отримало нове рішення.

У 2001 році ці організації об'єдналися, утворивши Об'єднану місію моряків - United Seafarers Mission (USM). В Oceania House, надійно розташованому всередині порту, різні капелани та волонтери працюють екуменічно, надаючи допомогу морякам. Це чудова робоча організація, де всі мають однакову мету. Кількість волонтерів сягає близько 60 осіб. Місія може працювати щодня протягом року - з 11.00 до 21.00.

До початку епідемії Covid USM щотижня відвідували понад 100 кораблів і через її двері проходило понад 16 000 моряків.

Тут моряки могли відпочити, скористатися усіма зручностями, обміняти гроші. До місцевого торгового центру, на церковну службу, до лікаря, стоматолога чи просто на цікаву прогулянку моряків супроводжували волонтери USM на спеціальному мікроавтобусі.

Також Місія надавала послугу високошвидкісного оптоволоконного Інтернету, щоб моряки мали можливість зв'язатися з домом.

Тепер, на нинішньому рівні Covid, кількість кораблів, які відвідують Місію, дещо зросла, але тільки небагатьом морякам дозволено виходити на берег.

Троє офіцерів, які працюють у Раді з питань добробуту моряків Нової Зеландії, намагаються відвідати кожне судно, яке прибуває, щоб побачити, яку допомогу вони можуть запропонувати: перевіряють, чи потрібна консультація, чи виконуються умови праці та усі трудові договори, або просто спілкуються з екіпажем, розпитуючи моряків про особливу ситуацію кожного з них, цікавлячись, як справляються їхні родини, що залишилися далеко.

Ми всі з нетерпінням чекаємо дня, коли, з Божою допомогою, Covid стане історією, що залишилася далеко у минулому.

Об'єднана місія моряків/USM

Люкс 2, Oceania House
127 Hull Road, Гора Маунгануї
3116, Нова Зеландія

Час роботи:

11:00-21:00 щодня

Портовий капелан Stella Maris
преподобний Джон Лімрік

Електронна адреса:

johnlimrick@gmx.com

Мобільний: +64 22 634 9965

Неділя в морі

З о.Піо Ідову

**ДЕВ'ЯТНАДЦЯТА НЕДІЛЯ ЗА
ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ
НЕДІЛЯ 7 СЕРПНЯ**

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 12:32-48

Ісус сказав своїм учням: «Не бійсь, маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося дати вам Царство.

Продайте ваше майно й дайте милостиню. Зробіть собі гамани, що не старіються; невичерпаний скарб на небі, де злодій приступу не має, ні міль не точить. Бо де скарб ваш, там буде й ваше серце. Нехай ваш стан буде підперезаний, і світла засвічені. Будьте подібні до людей, що чекають на пана свого, коли він повернеться з весілля, щоб йому негайно відчинити, як прийде й застукає.

Щасливі ті слуги, що їх він, прийшовши, застане невсипущими! Істинно кажу вам: Він підпережеться, посадить їх за стіл і, приступивши, почне їм служити. І як прийде о другій чи о третій сторожі й так усе знайде, щасливі вони. Збагніть це добре: коли б господар знав, о котрій годині прийде злодій, пильнував би й не дав би проламати стіни у своїм домі. І ви також будьте готові, бо не знаєте, о котрій годині Син Чоловічий прийде.»

Тут Петро озвався: «Господи, чи ти до нас кажеш цю притчу, чи й до всіх?» А Господь відповів: «Хто ж це той вірний і кмітливий управитель, якого пан настановить над челяддю своєю, щоб дати їй у визначену пору мірку пшениці? Щасливий той слуга, пан якого, прийшовши, знайде, що він так робить.

Істинно кажу вам, що він його поставить над своїм маєтком.

Коли ж слуга той скаже в своїм серці: Бариться мій пан, не приходить, - і почне бити слуг та служниць, їсти і пити та й упиватись, то пан того слуги прийде дня, якого він не сподіється, й години, якої він не знає, і відлучить його та й між невірними призначить йому долю.

Той, що, знаючи волю свого пана, не приготував, ані не зробив по його волі, буде тяжко битий. А той, що її не знав і зробив каригідне, буде мало битий. Від усякого, кому дано багато, багато від нього й вимагатимуть; а кому повірено багато, від того більше зажадають».

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Незважаючи на те, що я багато разів подорожував на кораблі або човні, я ніколи не виходив у відкрите море більше ніж на один день. Мабуть, найдовшою була моя нічна подорож. І мені важко уявити, що це таке - цілими днями чи навіть тижнями бути далеко від дому, на кораблі, посеред моря, не маючи можливості вийти на сушу. Думаю, що ви, моряки, працівники моря, завжди дуже радієте, коли ваш корабель нарешті прибуває до порту і ви можете вийти на берег.

Розмірковуючи про людське життя, я порівнюю його з перебуванням в морі на кораблі, далеко від землі. Нашим справжнім призначенням є рай. Ми всі з нетерпінням чекаємо того дня, коли човен нашого земного існування пристане до небесного порту. Можливо, ми боїмося, переживаємо, що цього так і не станеться... Але Христос у сьогоднішньому Євангелії говорить нам: «Не бійсь, маленьке стадо, бо вашому Отцеві вподобалося дати вам Царство!»

Віра наша запевняє нас, що Бог створив людей для неба. Ми також знаємо, що Він хоче допомогти нам досягти небес. Тому ми ніколи не повинні боятися чи хвилюватися, тримаючись впевненості, що Бог всемогутній, що Він має велику любов до кожного з нас і що Він завжди вірний Своїм обіцянкам.

Як кермо веде корабель своїм шляхом, так само і човен нашого земного буття веде до небесного порту пильна віра. Кермом корабля керує керманіч, який завжди повинен бути пильним, щоб не збитися з курсу. Ми подорожуємо до небес, керуючись вірою, і серця наші повинні залишатися пильними, і очима своїми ми маємо бути спрямовані до неба, не відволікаючись на здобуття комфорту і задоволень, які може запропонувати цей світ. На цій життєвій дорозі ми дивимося на Марію, Зірку Моря, й молимося, щоб Вона безпечно вела нас до нашої небесної батьківщини.

ДВАДЦЯТА НЕДІЛЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ НЕДІЛЯ 14 СЕРПНЯ

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 12:49-53

Ісус сказав своїм учням: "Вогонь прийшов я кинути на землю - і як я прагну, щоб він вже розгорівся! Хрищення маю я прийняти й як мені важко, докіль воно не здійсниться.

Гадаєте, що я прийшов мир дати на землі? Ні бо, кажу вам, - але розділ. Віднині бо в одній хаті, де п'ятеро, і ті будуть розділені: троє проти двох і двоє проти трьох. Будуть розділені: батько проти сина й син проти батька; мати проти дочки й дочка проти матері, свекруха проти невістки й невістка проти свекрухи."

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

У сьогоднішньому Євангелії Ісус каже: «Вогонь прийшов я кинути на землю - і як я прагну, щоб він вже розгорівся!»

Святий Йоанн Хреститель, говорячи про Христа, говорив про того, хто прийде хрестити вогняним хрещенням: вогнем, що пожирає, вогнем, що очищує. І всі ми розуміємо, від чого очищує цей вогонь: від нашої гріховності, від нашої "теплоти" - від прохолодності у служінні Господу. Ті, хто підпалені божественною любов'ю, будуть прагнути робити все з любові до Бога. І, за словами Ісуса, це найголовніша заповідь: любити Бога всім своїм серцем.

Це, звісно, може стати проблемою - коли вам, запаленим божественною любов'ю, доведеться мати справу з холодними і байдужими до Бога людьми. Бо ви не думаєте однаково, у вас різні життєві цінності, різне духовне бачення, вам з ними бракує духовної сумісності, і це може мати для вас соціальні наслідки. Євангеліє попереджує нас про поділ навіть між членами однієї родини. Це дійсно дуже сумно, коли доводиться стикатися з нерозумінням найближчих людей через те, у що віриш всім серцем. Але... чи відлучилися б ви від Бога, щоб не зіпсувати стосунки зі своїми близькими?

Бути послідовниками Христа - це завжди випробування, і це завжди буде вимагати від нас якихось болісних жертв. Я впевнений, що ми всі це добре розуміємо... але питання в тому, чи ми дійсно готові піти на ці жертви добровільно? Чи готові ми прийняти свій хрест і нести його усе життя, так само, як Ісус ніс Свій хрест аж до Голгофи? Це ніколи не буде легко. Тому нам потрібна допомога. Але ніяка людина не зможе нам допомогти так, як Пресвята Діва Марія. Свята Катерина Сієнська називає Марію Вогненосицею. Вогонь, про який вона згадує, є вогонь божественної любові. Якщо ми хочемо, щоб в нас запалав той вогонь, ми повинні наблизитися до Марії. Отже, є те, що може бути рівнокорисним для всіх нас, якими б різними ми не були — це наближення до Пресвятої Богородиці, у якої ми маємо навчитися найдосконалішому способу любити Бога всім своїм серцем!

ДВАДЦЯТЬ ПЕРША НЕДІЛЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ НЕДІЛЯ 21 СЕРПНЯ

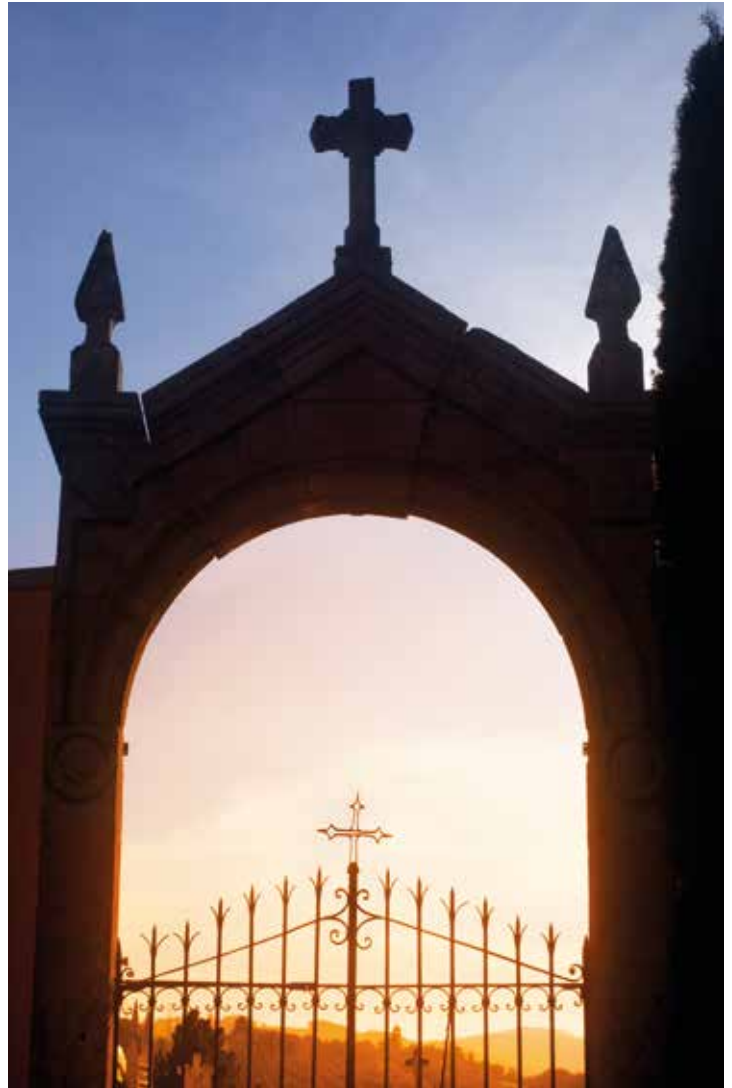
ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 13:22-30

“Ісус проходив через міста та через села, навчаючи й простуючи до Єрусалиму. Аж ото сказав хтось до нього: “Господи, чи мало буде тих, що спасуться?” Він відповів їм:

“Силкуйтеся увійти через тісні ворота, багато бо, кажу вам, силкуватимуться увійти, але не зможуть. І як господар устане й замкне двері, а ви, zostавшись знадвору, почнете стукати у двері та казати: Господи, відчини нам! - він відповість вам: Не знаю вас, звідкіля ви.

Тоді ви почнете казати: Ми їли й пили перед тобою, і ти навчав нас на майданах наших. Та він відповість: Кажу бо вам: Не знаю вас, звідкіля ви; геть від мене всі ви, що чините неправду! Там буде плач і скрегіт зубів, коли побачите Авраама, Ісаака та Якова й усіх пророків у Царстві Божім, себе ж самих викинутих назовні. Прийдуть тоді від сходу й від заходу, від півночі й від півдня й возсядуть (на бенкеті) в Царстві Божім.

Тоді останні стануть першими, а перші - останніми”.

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Ісус Христос прийшов на землю, щоб вказати нам шлях до неба. Мені дуже подобається, як починається сьогоднішнє євангельське читання. У ньому сказано, що Ісус проходив через міста та через села, навчаючи й простуючи до Єрусалиму. Єрусалим – це місце Храму Господнього, святе місто, Божа свердловина. В біблійній інтерпретації це символ Небес, обитель Господа. Бачити Бога, бути з Ним, в Його присутності — це є спасіння. І нам стає зрозумілим запитання, яке тоді було поставлено до Ісуса: «Господи, чи мало буде тих, що спасуться?»

Шановний архієпископ Фултон Шин одного разу сказав: «...на Небесах мене чекають три сюрпризи: перший – я побачу людей, яких ніколи не очікував побачити, другий – тих, кого я очікував побачити, там не буде, а третій – і то буде найбільший сюрприз для мене – цілком покладаючись на справедливість Господа і Його милосердя, я зможу нарешті дізнатись, чи там буду я сам!»

Глибоко всередині, за всіма своїми

занепокоєннями, пов'язаними з тим, щоб зводити кінці з кінцями та піклуватися про наших близьких, ми всі маємо те питання без відповіді, яке завжди залишається відкритим: чи буду я врятований?.. чи потраплю до раю?

Глибоко в наших серцях ми всі мріємо про спасіння. Наї цікаво - чи потрапимо ми на небо? Христос каже нам: «Намагайтеся увійти через вузькі двері, бо, кажу вам – багато хто намагатиметься увійти і не вдасться йому». Ми хочемо належати до тих небагатьох? Чи хочемо бути одними з багатьох? Це вибір, який повинен зробити кожен з нас, і те, як ми зараз живемо наше життя, визначає цей вибір. Тож ми маємо зробити все можливе, щоб увійти через вузькі двері! Зробити все, щоб жити по-справжньому християнським життям у послуху Божим заповідям. А коли вже ви знаєте, що зробили все від вас залежне, довірте решту на милість Бога. І Господь Бог, що бачить глибини наших сердець, винагородить нас за щирість наших зусиль!

ДВАДЦЯТЬ ДРУГА НЕДІЛЯ ЗА ЗВИЧАЙНИМ ЧАСОМ НЕДІЛЯ 28 СЕРПНЯ

ЄВАНГЕЛІЄ ВІД ЛУКИ 14:1,7-14

“Одного разу увійшов Ісус у суботу в дім якогось визначного фарисея спожити страву, і вони за ним назирали. Потім, зауваживши, як вони вибирали собі перші місця, Ісус сказав до запрошених притчу: “Як хтось покличе тебе на весілля, не сідай на першій місці, щоб, бува, не знайшовся хтось, запрошений ним, поважніший від тебе, і той, хто тебе і його закликав, не підійшов і не сказав до тебе: Поступися цьому місцем! І тоді довелось би тобі з соромом посісти останнє місце. А навпаки: коли тебе запросять, іди й займи останнє місце, щоб, коли прийде той, що тебе покликав, сказав до тебе: Друже, сідай вище! Тоді буде тобі честь перед усіма, що сидітимуть з тобою.

Бо кожний, хто виноситься, буде принижений, а хто принижується, буде вивищений.” Він сказав також тому, що його покликав: “Коли справляєш обід або вечерю, не клич твоїх друзів, ні твоїх братів, ані твоїх родичів, ані сусідів багатих, щоб часом і вони також тебе не запросили й не було тобі відплати; але як справляєш бенкет, залич убогих, калік, кривих, сліпих. І ти будеш щасливий, тому що вони не мають, чим тобі відплатити, - тобі бо віддасться в день воскресіння праведних.”

ЄВАНГЕЛІЄ І ТИ

Як відвідувач корабля, я маю кілька можливостей для спілкування з моряками на їхньому робочому місці. Один чи два рази мені пощастило зустрітися з цілими групами моряків, що дало мені змогу більше дізнатися про різні ранги на кораблі. З однією конкретною групою я познайомився, коли вони сиділи недалеко від свого корабля і проводили час разом - старший помічник, кілька курсантів і матрос. Усі були з різних країн. Я відзначив невимуженість атмосфери і повну відсутність відмінності чи переваги когось з присутніх під час спілкування.

Євангеліє цієї неділі навчає нас чесноті смирення та необхідності уникати марнославства та безладного прагнення до почесей. Справжня скромність не заважає людині плідно займатися особистим і професійним розвитком. Справжнє смирення не цурається похвали та пошани, якщо вони належним чином заслужені. Але по-справжньому скромна людина ніколи не буде красуватися, ніколи не буде використовувати свої звання чи владу, щоб панувати над кимось - вона направляє свої можливості на те, щоб допомогати і добре служити іншим.

Іноді робочі стосунки між моряками можуть бути дуже важкими та складними, особливо коли члени екіпажу судна з'їжджаються з різних частин світу та мають різний рівень професійної кваліфікації. Але потрібно завжди пам'ятати, що чин і влада даються для служіння іншим і для загального блага. Скільки б ми не мали, ми повинні діяти як слуги, а не як господарі.

Чеснота смирення є фундаментальною в християнському житті. Сам Ісус, ставши таким, як ми, не наполягав на Своїй рівності з Отцем - Він воплотився безпорадним немовлям в утробі жінки. Він упокорив Себе настільки, що прийняв найпринизливішу смерть на Хресті, лише заради того, щоб врятувати нас від наших гріхів. Ісус хотів, щоб ми стали Його учнями. І дуже важливо, щоб ми, за Його прикладом, навчилися розвивати в собі основоположну чесноту смирення.

Двобій між Блаженним Августиним і цнотливістю

Ця битва між Блаженним Августиним та цнотливістю настільки ж надихаюча, наскільки й загальновідома. Задовго до того, як стати святим, протягом багатьох років Августин намагався змінити своє життя, але водночас був настільки прикутий до свого гріха, що не мав сил, щоб зробити необхідні зміни. Відкрийте для себе його історію в цій статті та дізнайтеся, як можна так само подолати і свої хронічні гріхи, наслідуючи цей приклад. О. Джон МакКівер

«Господи, даруй мені цнотливість і стриманість, але тільки не зараз!» Ця сумнозвісна молитва молодого Августина з Гіппона (354-430) відображає внутрішній конфлікт будь-якої душі, яка визнає важливість доброчесності, але боїться вступати у вимогливу боротьбу з пристрастями, що властиві людям. У своїх «Сповідях» Блаженний Августин не боїться відверто визнати, що у свій час він був повністю безсилий перед обличчям сексуальної спокуси. У молодості він піддався привабливості чуттєвих насолод і завів коханку, з якою так ніколи і не одружився, але яка народила йому єдиного сина Адеодатуса. Він був надзвичайно чесним щодо того, чому він вирішив жити саме з цією жінкою: «єдиною причиною, чому я обрав її, було те, що з нею я зміг нарешті заспокоїти свої невгамовні пристрасті». Він був вірним їй протягом усіх років спільного життя, але не міг не бачити, що його любов, продиктована хітью, сильно відрізняється від любові, на яку він міг би очікувати в справжньому шлюбі. Ця різниця найяскравішим чином виявляється у ставленні до батьківства: у той час, коли шлюб укладається саме з метою дати початок новим життям, нерегулярні союзи є «угодами, укладеними з пожадливості і егоїзму, в яких нехтують народженням дітей, хоча, якщо вони з'являються, неможливо їх не любити».

Після того, як Августин залишив католицизм, віру своєї юності, чим спантеличив і дуже налякав свою матір, св. Моніку, він ніколи не припиняв шукати істину, незважаючи на те, що ці пошуки не раз заганяли його в глухий кут. На шляху до праведності йому не міг не заважити його найулюбленіший гріх, який засліпив його. Навернення Августина було відкладено, бо цей гріх поневолив його і не дозволив скоритися істині католицької віри, яка вимагала відмови від грішного способу життя. Він писав: «Я був немов зв'язаний цією хворобою плоті. Смертельні насолоди були ланцюгом, який мені було дуже важко тягнути за собою, але я не мав сили, щоб звільнитися». Його друг, цнотливий Аліпій, намагався переконати Августина не втрачати здоровий глузд. Однак порок заразливий - приклад і ідеї Августина почали і в Аліпії збуджувати цікавість до неправедного шляху: «Зі свого боку я був в'язнем тяжкої звички, терпів жорстокі муки, намагаючись

задовольнити пожадливість, яку неможливо було наситити... нарешті, я і Аліпія ввів через його цікавість у стан неволі, подібний до мого».

Сила материнських сліз

Гріх, що поневолив Августина, використовував його як сітку, щоб заманити в пастку інших, але, на щастя, почала діяти сила, набагато більша за силу гріха. Мати Августина, свята Моніка, роками молилася за нього з таким плачем і тугою, що одного разу місцевий єпископ підійшов до неї, щоб заспокоїти: «Йди з миром! не може бути, щоб син, заради якого ти пролила стільки сліз, пропав». Моніка поїхала за сином до Мілана, посилюючи свої сльози та молитви. Вона бачила, як добре впливає на Августина навчання у св. Амвросія. Дійсно, опір її сина зменшився, але до свого навернення йому ще належало пройти через велику кризу. Мати вирішила організувати для Августина шлюб з доброчесною католичкою, і, врешті-решт, їй вдалося змусити його залишити коханку. Але з боку Августина ця відчайдушна спроба проявити чесноту продемонструвала лише те, наскільки, нажаль, він тоді був слабким і залежним. Пізніше він згадував:

«Тим часом я грішив все більше і більше. Але жінка, з якою я жив, віддаючись насолодам, мала бути відірвана від мене, бо стала головною перешкодою для мого шлюбу. Це був удар, який роздавив моє серце до кровотечі, тому що я її дуже любив.

Вона вирішила повернутися до Африки, присягнувшись ніколи не віддаватися жодному іншому чоловіку. Але щодо мене самого, то я був надто нещасним і надто слабким, щоб наслідувати приклад жінки. Я був нетерплячим і, розуміючи, що мене чекають два роки утримання, перш ніж дівчина, з якою я мав одружитися, фізично стане моєю, я не став чекати і без дозволу взяв іншу коханку. Це означало, що хвороба моєї душі триватиме незупинно, триватиме до самого шлюбу...»

Його нареченій пощастило втекти і бути позбавленою шлюбу з цим незрілим, одержимим сексом шахраєм. Але вплив св. Амвросія, молитви матері Августина Моніки та його духовного батька

Сімпліціана, а головне задум Божого провидіння втрутилися, щоб перетворити грішника на святого. Августин вже давно схилився до того, щоб прийняти істину католицької віри, але гріховні звички стримували його розум і паралізували волю. Він знав правду, розумів, що потрібно робити для спасіння своєї душі, але не міг зважитися заплатити за великий скарб істини зреченням від своїх гріхів - особливо від статевої розпусти. Пізніше він зізнався: "Я був цілком упевнений, що для мене краще віддатися любові, ніж підкоритися власній хтивості. Для мене було цілком зрозуміло, який напрямок є моїм істинним шляхом, але я все ще був рабом хибних задовольень."

Грань розв'язки

Звільнення прийшло раптово і несподівано. Одного разу високопоставлений чиновник з імператорського двору завітав до Августина і розповів йому про чудове життя св. Антонія Єгипетського. Чиновник зізнався, що цей приклад переконав його, що набагато краще бути другом Бога, ніж другом імператора. Ці слова вразили Августина. Раптово він побачив себе таким, яким він був насправді: мерзенним і нещасним. Він більше не міг закривати очі на гріх, який він знав дуже добре... Його гризло сумління, його охопив сором. У цей момент Августин зшаленів, як людина на межі нервового зриву. Благодать Божа і природа людська вели двобій у його серці. Він не міг більше це витримувати! Він знав, що лише маленький ланцюжок утримує його від навернення. Власною силою волі він намагався його розірвати, повторюючи: «хай буде зараз! те, що має бути - нехай буде!» Ті слова Блаженного Августина не можуть не вразити всіх тих, хто бореться за остаточний розрив зі своїм минулим:

"Я вже не раз збирався зробити це... але мені не вдавалося. Я стояв на межі розв'язки, ніби в очікуванні ковтка свіжого повітря. Я намагався знову і знову, ще і ще... я підійшов трохи ближче до своєї мети, а потім ще трохи ближче. Здавалося, мені залишилось лише простягнути руку і схопити її. Але цей останній крок я не мав сили зробити... Мої найнижчі інстинкти, що міцно опанували мною, виявилися сильнішими за вищі."

Подумки Августин вже перебував на шляху праведності, відчуваючи, як наближається до нього, як приваблює його серце краса цнотливості, ніби промовляючи: «Чому ти все ще покладаєшся на свої сили у цій битві, незважаючи на те, що вкотре зазнаєш невдачі? Ти маєш покласти на Бога і вже не боятися - Він не відступить і не дозволить тобі впасти... Він прийме тебе і вилікує від твоїх хвороб». Одного разу Августин у сльозах гуляв садом, намагаючись сховатися від друзів, і раптово почув дитячий голосок: «Візьми і читай». Тож він узяв Біблію і навмання її відкрив. Одразу йому на очі трапилися такі слова апостола Павла: «Як день, - поведьмося чесно: не в ненажерстві та пияцтві, не в перелюбі та розпусті, не у сварні та заздрощах; але вдягніться у Господа Ісуса Христа і не дбайте про тіло задля похотей.» (Рм 13, 13-14) В одну мить серце Августина осяяло світло, і він сповнився віри та любові до Господа. Відтоді він не бажав ані дружини, ані будь-яких земних насолод.

Перемінений і піднесений благодаттю

Августин прийняв хрещення від св. Амвросія і згодом став священиком і єпископом. Хоча він вже не повертався до свого колишнього шляху розпусти, але боротьба за цнотливість ніколи до кінця не припинялася в ньому. У своїх «Сповідях» він зізнається в нечистих думках і спокусах, які продовжували переслідувати його в подальшому житті: «Вагар звички — це сила, з якою треба рахуватися».

Навіть коли людина навертається, вона ніколи не змінюється повністю, і частина старої природи Августина назавжди залишилася з ним. Це ціна, яку вимагає благодать, бо благодать не зламує, а перебудовує нас. Якщо деякі аспекти нашої природи все ще схилиють нас до гріха, ці ж самі аспекти, перетворені та піднесені благодаттю, стають інструментами Божої доброї роботи. Хоча людська натура Августина була ще досить сильною і підступною, щоб змушувати його пильно боротися за чистоту (наприклад, вимагаючи від нього заборонити будь-які відвідини жінок зі свого монастиря та виключити можливість залишатися з ними наодинці), ця сама натура була використана Богом, щоб Августин зміг співати Йому хвалу та проповідувати Його слово з такою неприборканою пристрасстю, на яку здатні лише справжні закохані! Пристрасть Августина незмінно залишалася з ним - але як змінився її напрямок!

Сила, яка дозволила Блаженному Августину, св. Франциску та багатьом іншим святым пройти таке радикальне навернення від статевої нечистоти до цнотливості, є тією єдиною силою, яка може допомогти кожному з нас подолати спокуси, що невід'ємні від нашої людської природи - це сила Божої благодаті. Св. Павло сказав Галатам, що Христос звільняє нас від гріха силою Його Святого Духа, який оселяється в нас. Без Святого Духа ми такі ж безпорадні в боротьбі за цнотливість, яким був за часи своєї молодості Блаженний Августин.

Логіка Успіння

автор Карл Е. Олсон

➤ Коли ми говоримо про Успіння, ми говоримо про віру в те, що Марія наприкінці свого життя була піднесена до Небес — яке відношення Марія могла б мати до тих, чиї тіла розкладуться в могилах? Ця доктрина має давнє коріння в Традиції Церкви, але зараз багато хто вважає її загадковою, незрозумілою або навіть непотрібною.

Але Успіння, засвідчене у великій картині історії Спасіння, є справою божественної логіки. Оскільки Марія була непорочною і оскільки вона народила досконалого Втіленого Сина Божого, з цього випливає цілком логічний висновок, що її тіло – скинія, з якої вийшла Боголюдина – не повинне зазнати тління через гріх. Натомість вона буде прославлена, як одного дня будуть прославлені всі ті, хто сповнений благодаті і хто «зодягнувся у Господа Ісуса Христа» (Римляни 13:14).

Як пояснює теолог Джон Савард: "...Успіння є втіленням вчення Господа, як і воскресіння Лазаря: «Я — воскресіння і життя. Хто в мене вірує, той навіть і вмерши - житиме!» (Йн 11:25) Ніхто не живе в Ісусі так щиро і правдиво, як Марія: він є тілом від її тіла. Ніхто не вірить у нього з більшою відданістю: «Блаженна та, що увірувала» (Лк 1:45). Таким чином, Богородиця не затримується смертю і переходить у Славу. Марія віддана своєму Сину і завжди виконує Його справи — на небі, як і на землі.

У своїй енцикліці "Redemptoris Mater" Папа Іван Павло II висловлює чітку, прекрасну правду про Успіння: «Таїнством Вознесення на Небо остаточно завершилися всі дії щодо Марії як єдиного посередника Христа - Викупителя Світу та воскреслого Господа». І ось славетна, радісна правда про Пришестя: «Якщо, як Діва і Мати, Марія з'єднана з Ним у час Його Першого Пришестя, то через її постійну взаємодію з Ним вони так само будуть поєднані в очікуванні Його Другого Пришестя».

Марія пережила за своє земне життя таку невимовну радість і такий неймовірний біль, які тільки можна уявити. З яким подивом і трепетом тримала вона новонародженого Христа у своїх стомлених руках! З яким сумом прийняла у свої руки закривавлене тіло того самого Сина, вже дорослого й насильницьки вбитого. Тепер вона перебуває на Небесах і терпляче очікує, коли усі її сини та дочки повернуться додому.

Радіючи Спасінню

Слова «Радуйся, Маріє!» Катехизм коментує так: "Ми віддаємося їй зараз, у нашому життєвому сьогодні. І саме зараз наша віра ще більше розширюється - настільки, щоб ми не боялися повністю віддати «годину нашої смерті» на її опіку. Нехай у цю годину вона буде поряд з нами, як була під час смерті свого Сина на хресті поряд з Ним!

Нехай вона прийме нас, як наша мати, в годину нашого відходу, щоб привести нас до раю, до свого Сина Ісуса Христа!"

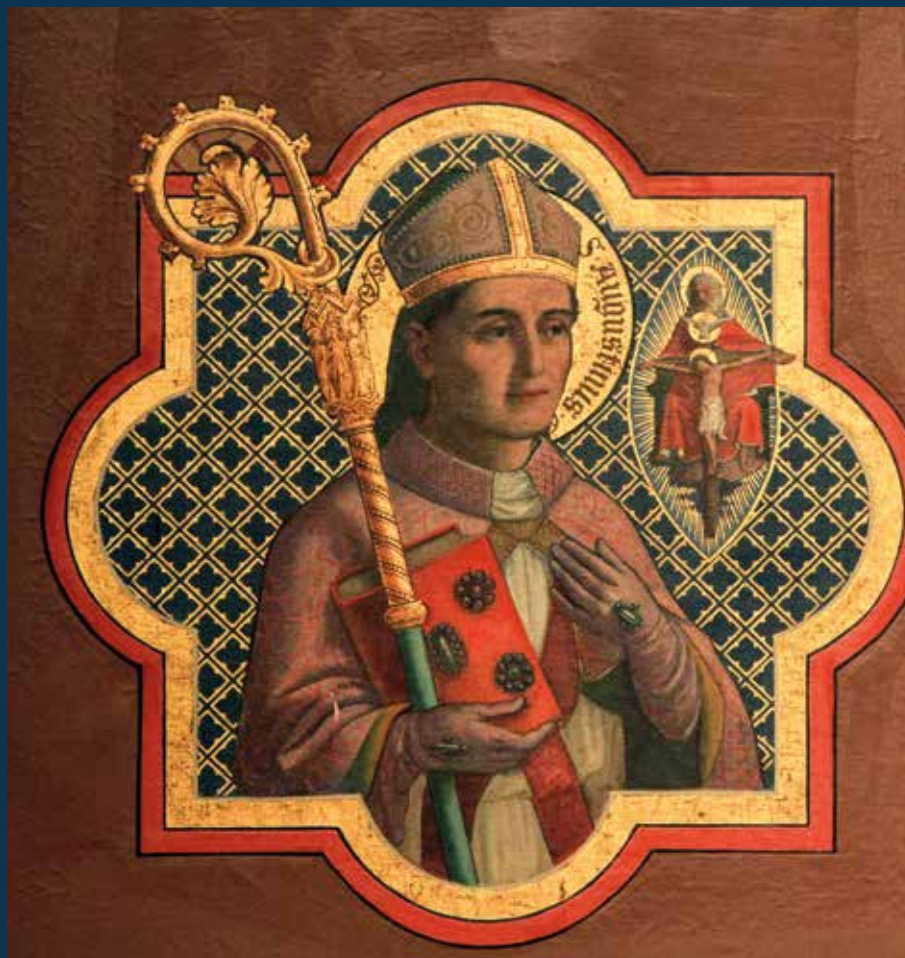
Ніхто не знає години своєї смерті. Але цей час прийде, як прийде і Христос. І кожна з цих подій є вагомою причиною не припиняти бути пильними, постійно перевіряючи свою совість, і якомога частіше ходити на Сповіді.

Як вигукує до нас Псалом 24: "А хто ж бо він такий - отой цар слави?" "Господь сил, він є Цар слави!"

Небеса йдуть нам назустріч, тож готуймо себе до Небес!

Свято Вознесення Пресвятої Богородиці на Небо відзначається 15 серпня.

28 СЕРПНЯ ВІДЗНАЧАЄТЬСЯ СВЯТО БЛАЖЕННОГО АВГУСТИНА

МОЛИТВА БЛАЖЕННОГО АВГУСТИНА

Надихни мене, Душе Святий, Щоб всі думки мої були святими;
Дій у мені, Душе Святий, Щоб любив я те, що є святим;
Зміцни мене, Душе Святий, Щоб я боронив все святе;
Охорони мене, Душе Святий, Щоб і я завжди перебував у святості.

Амінь

STELLA MARIS

Стелла Маріс є найбільшою мережею в світі з відвідування суден.

Ми покращуємо життя мореплавців і рибалок через нашу мережу місцевих капеланів та центрів моряків, експертну інформацію, адвокацію, та духовну підтримку.

Stella Maris регіональні координатори

Північна Америка і Кариби

Deacon Paul Rosenblum

Stella Maris Port Chaplain, Charleston Diocesan

Email: paul.rosenblum@stellamarismail.org

Mobile: +1 (843) 822-3572

Європа

Martin Foley

Stella Maris National Director, UK

Email: martin.foley@stellamarismail.org

Mobile: +44 7941 231628

Африка Індійського океану

Fr Jacques Henri David

Stella Maris Port Chaplain, Port Louis, Mauritius

Email: jachenri@intnet.mu

Mobile: + 230 57287348

Південна Азія

Fr Johnson Chirammal

Stella Maris Port Chaplain, Cochin, India

Email: chirammelj@yahoo.com

Mobile: +91 9447308759

Західна Африка

Fr Celestin Ikomba

Stella Maris National Director, Ivory Coast

Email: ikomba_celio@yahoo.fr

Mobile: +225 08041035

Південно-Східна Азія

Fr Paulo Prigol

Stella Maris Director, Manila, Philippines

Email: pauloprigol@yahoo.com

Mobile: +63 908 819 0230

Латинська Америка/LATIN AMERICA

Fr Samuel Fonseca, CS

Stella Maris National Director, Brazil

Email: samufonto@hotmail.com

Mobile: +55 (13) 9772 1191

Океанія

Sr Mary Leahy, RSJ

Stella Maris Port Chaplain, Sydney, Australia

Email: smaryleahy@gmail.com

Mobile: +61 (418) 724 713

www.stellamaris.org.uk
facebook.com/StellaMarisOrg
twitter.com/StellaMarisOrg

STELLA MARIS